

Hanne Bongaerts, de laatste der Romanisten

Panta rhei, alles is in beweging en niets is helaas voor eeuwig. Volgend jaar zal een laatste lichtung studenten een diploma in de Romaanse Taal- en Letterkunde mogen ontvangen. Met die titel op hun curriculum staat niets hen in de weg om toe te treden tot de verheven kring der Leuvense romanisten. Ongeduld is echter van alle tijden en sommige jonge veulens kunnen het eind van hun studies niet afwachten ... Hanne Bongaerts is er zo ééntje uit duizend-en-één. Ze studeert met wat geluk volgend jaar in juni af, maar zit nu al in het bestuur van de VLR als studentenvertegenwoordiger. Een gesprek met een hyperactieve studente van een uitstervend ras.

Hanne Bongaerts is een grensgeval: ze groeide op in het Antwerpse Grootlo, op een steenworp van de provincie Brabant waar ze school liep. In 2003 belandde ze in Leuven, waar ze een onderkomen vond in de Hendrik Consciencestraat. Ondertussen zit deze dynamische dame in haar eerste licentie en is ze in Babylon – de overkoepelende studentenkring van de Letteren waarin o.a. Romania opging – onderwijsverantwoordelijke en vice-preses voor Romaanse

Waarom heb je destijds voor Romaanse gekozen?

“Tot het vijfde middelbaar deed ik eigenlijk niet zo graag Frans. De liefde is er gekomen dankzij een heel goede en jonge leerkracht Frans dat jaar. Zij leerde ons eindelijk iets *doen* met taal. We zagen

een film over Molière, we moesten een Franse muziekgroep voorstellen in de les, we moesten een leesdossier maken, plots kenden we het gebruik van de subjonctif in de betrekkelijke bijzin, enz. Ik kreeg dan toch interesse voor Frans, terwijl ik daarvoor altijd liever Engels had gedaan. Mijn mama, een germaniste, had me ook gezegd dat ik een afkeer zou kunnen krijgen van het Engels, als ik er opeens de hele grammatica van zou moeten leren, terwijl je bij Frans al sowieso gewend bent aan een hoop regels.

Daarnaast ben ik ook een jaar naar Argentinië geweest, vooraleer te beginnen aan de universiteit en daar heb ik een ongelooflijke interesse voor Spaans opgedaan, dus was Romaanse eigenlijk een evidente keuze. Vertaler-Tolk was daarbij nooit een optie omdat ik graag literatuur wou studeren ... Voordat ik met Babylon begon, had ik immers nog de gewoonte van tijd tot tijd een niet verplicht boek te lezen.”

Hoe ervaren jullie als studenten de invoering van de Bologna-akkoorden? Wat zijn de reacties van de studenten die al in de nieuwe structuur zitten?

“Voor ik naar Argentinië ging, was er sprake van de invoer van het bamasysteem in 2003-2004, maar ik ben blij dat het nog een jaar op zich heeft laten wachten, want ik hoor van heel

veel tweedebachelorstudenten dat ze het onderhand enorm beu zijn om steeds proefkonijnen te zijn. Als onderwijsverantwoordelijke is het natuurlijk wél een heel interessante tijd, ik heb het gevoel echt van tel te zijn, omdat ik vaak als tussenpersoon fungeer om het één en ander aan te kaarten. En soms gaat dat ook verder dan technische details zoals uurroosters, zoals de discussie over het vak Taal& tekst, die dit jaar op gang is getrokken.

Ik merk ook wel dat de bachelors het heel jammer vinden dat ze (voorlopig) maar een half jaar op Erasmus kunnen gaan. Het mag dan wel zo zijn dat Bologna toelaat om je master-diploma overal in Europa te gaan halen, de wil om 'K.U.Leuven' op dat diploma te hebben staan en de financiële implicaties van een master helemaal in het buitenland te gaan doen, maken de meeste studenten redelijk honkvast."

Je bent wat men kan noemen een "geëngageerde studente": sinds twee jaar maak je deel uit van het presidium, en nu ben je ook actief in de VLR ...

"In de eerste kandidatuur had Romania een geweldig plezant presidium met heel leuke activiteiten, zoals bijvoorbeeld de cultuurreis naar Barcelona. Op het eind van mijn eerste kan kwamen ze me vragen 'Zeg jij doet toch mee volgend jaar' en ik heb 'Ja' gezegd. Zo zat ik in de eerste bestuursploeg van het pas opgerichte Babylon.

In tweede kan heb ik mij vooral met cultuur bezig gehouden: films programmeren in het MSI, cultuuravonden organiseren (een Amerikaanse, Griekse, Argentijnse en een Zweedse) en een cultuurreis naar Budapest op poten gezet. Omdat er ook niet veel romanisten in dat presidium zaten – dit jaar zelfs maar één –, vroegen ze mij ook mee naar de POC. Dat werd gaandeweg echt wel interessant dus vandaar dat ik dit jaar onderwijsverantwoordelijke ben geworden. Op één of andere manier zat ik dit jaar in elke commissie waar ik maar in had kunnen zitten, vijf in totaal. Dat was niet zo gepland, maar het blijft allemaal wel interessant. Ik was ook vice-preses voor Romaanse dus af en toe probeer ik ook iets specifiek voor hen te doen. Tot slot regelde ik dit jaar ook de cultuurreis naar Berlijn, in samenspraak met enkele professoren Duits.

Babylon is in feite nog niet echt een gevestigde waarde in Leuven omdat we amper twee jaar bestaan, maar er zit zeker potentieel in en de samenwerking binnen Letteren loopt echt wel goed.

Van VLR had ik tot december nog nooit gehoord maar ik vind het een goed initiatief om de band te willen versterken met romanisten die nog moeten afstuderen. De promovendi-avond vond ik trouwens heel erg geslaagd, nu weet ik tenminste hoe ik een cv moet opstellen. Het stemt wel tot nadenken dat de genodigden allemaal nog iets hadden bijgestudeerd. Ik zal mijn ALO dan maar zeker afmaken!"

Heb je buiten je engagementen nog tijd over voor ander hobby's in je vrije tijd?

"Vrije tijd ? Wat is dat ? Ik werk in het weekend bij een bakker in Werchter, dus ook mijn weekends zitten redelijk vol. Heel af en toe heb ik tijd om gewoon eens voor tv te hangen met mijn familie, of met mijn vriendinnen uit te gaan, een avondje maté te drinken met een Argentijnse studente die ik dit jaar heb leren kennen, naar de film te gaan, op reis te gaan ... Ik vind soms dat ik het iets te druk heb, maar ik leer met alles wat ik doe zoveel bij dat ik het niet zou kunnen laten mij voor vanalles en nog wat te engageren.

Vorige zomer dacht ik veel thuis te zijn, maar opeens was ik dan toch als vrijwilligster aan het werk in een asielcentrum in Zwitserland, heb ik Franse les gegeven op een taal- en sportkamp, heb ik twee weken op het speleplein gestaan, ben ik een week naar Sunparks getrok-

ken met het vorige presidium ... Gelukkig gaan mijn ouders deze zomer mee naar Argentinië en zal ik ze toch al drie volledige weken zien. Familie is trouwens iets dat ik heel belangrijk vind, omdat ik in Argentinië van familie ben moeten veranderen en daar beseft heb dat het helemaal niet vanzelfsprekend is dat je dag in dag uit met andere mensen kan samenleven, die begrijpen hoe je in elkaar zit. Ik kan nu echt bewust langer aan tafel blijven zitten, gewoon omdat ik graag eens met iedereen babbel over de voorbije week en de plannen voor de volgende week."

Je studeert – als alles goed gaat – af in juni 2007. Al enig idee wat je na je Romaanse wilt gaan doen?

"Ik denk erover om de Master en estudios ibero-americanos te gaan volgen, maar die kan heel wat duurder worden met de nieuwe decreten van minister Vandenbroucke, dus ben ik er al minder happig op. Ik ben sowieso al begonnen met mijn ALO en eigenlijk is het dat wat ik het liefste zou doen: lesgeven! Jonge mensen iets bijbrengen over een taal, een middel waarmee ze toch een deel van de wereld kunnen verkennen. Daarnaast heb ik hopelijk de tijd om mij met andere zaken zoals wereldwinkel, boeken en allicht kinderen bezig te kunnen houden. Mijn mama denkt nog altijd dat ik net zoals zij ergens compleet anders ga belanden ... maar dat zullen we dan nog wel zien."

Welke droom zou je graag zien uitkomen?

"Voor mezelf hoop ik dat ik niet te vaak met moeilijke keuzes zal worden geconfronteerd. Kinderen of carrière, doen wat je graag doet of hopen geld verdienen ... ik zou heel graag min of meer vanzelf een gulden middenweg vinden. Ik zou het ook fijn vinden als ik op het einde van mijn leven het gevoel zou hebben ooit van betekenis te zijn geweest voor iemand, dat ik niet pakweg tachtig jaar zuurstof heb opgesoupeerd waar iemand anders beter mee had kunnen omspringen.

Voor de rest van de wereld hoop ik dat ze de tijd (mogen) nemen om te dromen, nooit verzuurd worden en de mogelijkheid krijgen om hun dromen te laten uitkomen."

Dominique Soetaert